

SOCIALDEMOKRATIENS DÖDGRÄVARE?

DEN SVENSKA socialdemokratien har i årtionden fungerat som ett av de främsta bålverken mot den sovjetdirigerade kommunismens försök att vinna gehör hos det svenska folket. Klarsynta ledare och partimän har på detta område mött de kommunistiska locktonerna med fakta och saklig upplysning.

Kampen har förts överallt där kommunismen stuckit upp huvudet, på arbetsplatserna, i fackföreningarna och i enskilda sammanhang. Den har tagits upp i bildningsrörelsen, i partipolitiken och icke minst på regeringsnivån inom olika viktiga områden. Ingen kan klaga på målmedvetenheten och effektiviteten av de tid efter annan klara ståndpunktstaganden som gjorts. Socialdemokratiens fasta vilja att värna landet i detta avseende har på sitt sätt kommit att bli det viktigaste hindret mot de kommunistiska försöken att luckra upp befolkningens önskan att behålla sin frihet och sitt samhällsskick.

Hittills har varje försök misslyckats att från kommunistiskt håll bryta denna fasta socialdemokratiska front. Men man har nu anledning att fråga sig om icke kommunismen till slut fått tag i den

sprängkil som kan splittra hela den svenska socialdemokratien.

Det direkta frontangreppet duger inte längre. Det har misslyckats för många gånger. Men det kanske kan gå bättre om man faller tillbaka på den klassiskt marxistiska metoden att leta fram ett allmänt gångbart tema, vid vilket inget politiskt ideologiskt pestmärke häftar, och som i sin skenbara oskyldighet kan riva massorna med sig.

Vad är det då som har hänt och händer? Bara det att man hängt upp den dubbelbottnade fredsidéen på två nya krokar — »inga atomvapen för Sverige» och »avrusta för att hjälpa andra». Detta är ingenting nytt. Men en ny schattering ligger det kanske i den våldsamma framspelningen på det känslomässiga planet — skräckmålningen av atomkriget, för vilket det knappast behövs någon överdriven fantasi, och det humanitära hjälpprogrammet, som är allmänt tilltalande i sin löslighet.

Man behöver inte vara särskilt initierad om socialdemokratiens inre förhållanden för att förstå, att denna frågeställning drabbat partiet med en paralyserande kraft. Även utomstående ser hur klyftor

plötsligt öppnats tvärs igenom hela ledarhierarkien. Det torde knappast vara omotiverat att tala om en partiets ideologiska inre kris. I partileden går diskussionen hit och dit utan inriktning. Många vacklar i sina åsikter inför den förvirrande tystnaden från den tidigare fasta ledningen.

Det är icke längre bara de gamla kända yttre motståndarna man har att göra med. I de egna leden har man nu att söka vilseförda människor, som inte ser bakom de vackra orden, folk som på intet sätt vill framstå som frihetens dödgrävare, men som genom sitt ställningstagande indirekt främjar en annan makts intressen.

Hur kan det komma sig att de tidigare väl kända kommunistiska täckorganisationerna på fredsrörelsefronten satts på undantag inom sitt eget specialområde? Det är ganska uppenbart att rutinerade gamla fredskämpar av ultrarött märke ställts åt sidan. De har med sin politiska belastning tydligen inte ansetts helt salongsfäähiga i den formellt politiskt oavhängiga AMSA-gruppen.

Det förefaller som om det inte vore en tillfällighet att någon söker hålla de komprometterade ultraröda borta från AMSA. Vem står då bakom kulisserna? Det gör uppenbarligen de som ur utrikespolitisk synvinkel har intresse av att splittra socialdemokratien och skapa en förvirrad inrikespolitisk situation. Redan namnet »aktions-

grupp», är hämtat från den politiska kommunismens terminologi. Det är också uppenbart, att gruppen gärna arbetar med slutna möten. Alltsammans har smak av den kommunistiska subversionens teknik.

AMSA griper efter proselyter, där de står att få, blåögda idealister och dogmatiska pacifister. Men angelägnast tycks arbetet vara inom det socialdemokratiska partiet. Hur långt har infiltrationen, denna beräknande operation i känslor och tanklöshet gått inom detta? Svaret kan vara svårt att ge från socialdemokratiskt håll — från något annat lär det heller inte komma.

Kan det socialdemokratiska partiet icke nå enighet ifråga om sin atomvapenpolitik, är grunden lagd till en djupgående schism icke blott i den egentliga frågan utan kanske också på andra områden. Steget över till en klyvning av partiet är i så fall icke så långt som man kan tro. En utveckling i denna riktning öppnar oanade perspektiv då det gäller den inre politiska balansen.

Även för dem som från borgerlig synpunkt bekämpar det socialdemokratiska partiet och som med tillfredsställelse ser partiet förlora i röster, framstår det dock som en nationell olycka om det skulle splittras i två varandra på dessa områden bekämpande fraktioner. Den starka antikommunistiska front som partiet nu utgör kommer då att brytas sönder. Fältet lägges öppet för infekterande och förla-

mande intrigspel. Exemplet från Finland med de nuvarande inbördesstriderna inom det socialdemokratiska partiet bör vara tillräckligt talande.

Är det dessa dunkla mål, dolda för den stora massan av anhängare, för de snälla, de hyggliga, de väl-

menande, som »aktionsgruppens» mullvadsarbete syftar till?

Insikten om faran måste förefinnas inom den socialdemokratiska ledningen. Och den måste också vara medveten om, att frågan inte bara är ett partiintresse. Den berör hela folket.